

ѣхъ завардѣхъ за Князь Любка; защото той не е умрѣлъ както го мислите, и възможно е, щото единъ день да го видите благодѣтеленъ, както си бѣше испървомъ. Горко му! продължаваше, като ронеше сълзи, ласкателитѣ го измавихъ: Азъ му познавахъ сърцето, то бѣше сътворено за добродѣтельтъ, и безъ отровенитѣ разговори на тѣзи, които го окружавахъ, щѣше да бѣде въ сичко нашъ баща. Гнусете се отъ неговитѣ погрѣшки, но го оплаквайте, и свинца нека се молимъ на Боговетѣ да ни го повѣрижтъ, а колкото за мене, азъ бихъ ся считалъ за честитъ ако бихъ можелъ съ попрѣсканieto трона му на моѣтъ кръвъ да го видѣхъ да ся пакъ качи връзъ него съ чисти расположенія и да го владѣе достойно“.

Петковитѣ думы трогателно допрѣхъ дору до сърдцето на Любка. Той позна тогава привърженосттъ и вѣрносттъ на този чловѣкъ, който бѣше тѣй искренъ и за пѣрвъ пѣтъ прѣкори погрѣшкитѣ си. Като токо чу тѣзи думы поуѣти, че ся помали бѣснителото му, на което бѣше побуденъ, и като ся размисли възъ сичкитѣ си прѣзъ живота погрѣшки, позна че небѣше тѣй строго наказанъ, какъто заслужаваше. Прѣстана вече отъ да ся бие въ желѣзния кавесъ, дѣто бѣше окованъ, и постана кротакъ като овцѣ. Заведохъ го въ една голѣма кѣщъ, дѣто ся чувахъ сичкитѣ страшила и свирѣли звѣрове и го привързахъ съ другитѣ.

Любко рѣши тогава за да почне да поправи своитѣ погрѣшки, и ся показа твърдѣ покорливъ на чловѣка, който го пазеше. Този чловѣкъ бѣше мужикъ, и колкото и да стана страшилото твърдѣ кротко, но пакъ когато ся разсърдеше, бѣше го безъ милость.

Единъ день като бѣше заспалъ този чловѣкъ,